

Ochromení v p o l s k ý c h přístavech.

Ze Švédska přišly zprávy o ochromení v pořízkých přístavech a dokonce i o demonstracích v přístavech. Narušení práce začalo v červenci, když si někteří přístavní dělníci stěžovali, že si vydělají méně podle nového mzdového sazebníku při nakládání některých nákladů a přešli na náklady za které se platí více. Situace byla shorčena tím, že mnoho dělníků bylo na dovolené a kvůli sezonnímu nahrazení nákladů. Podle těchto pořízkých pramenů lze očekávat, že situace bude trvat i v budoucnu dokud nebude plně modernizována práce v přístavech. Prameny dodaly, že i tak přístavy překonaly loňský rekord v překláčení nákladů o 2 milionů tun. Podle oficiálních pramenů ve Varšavě se zavádí v celá zemi nová hlafina rezd a zároveň tyto prameny dodávají, že neslyšely nic o sporu v baltských přístavech. Reuter.

Námořník K u d i r k a na svobodě.

Námořník Kudirka, který se r. 1973 neúspěšně pokusil o útěk do Spojených států byl prý propuštěn na svobodu. Koncem listopadu 1973 přeskočil námořník Kudirka z paluby sovětské lodi do člunu americké pobřežní strážce a požádal kapitána o politický asyl. Ten ho však vydal zpátky na sovětskou rybářskou loď. A tak byl za to disciplinárně potrestán. Událost donutila tehdejšího prezidenta Nixona, aby nařídil vyšetřování s cílem zajistit do budoucna, aby se takový případ nemohl opakovat. Nedávno se zjistilo, že matka námořníka Kudirky je americkou státní občankou, neboť se narodila v Brooklynu a žila tam až do svých pěti let. Letos v květnu proskočila v Moskvě zprávy, že si požádala o povolení vystěhovat se do Ameriky, což jí úřady zamítly. Její syn se prý vrátil domů v pondělí. Svobodná Evropa.

"V e n k o v m l č í ?"

Rozhlasová stanice Deutsche Welle dostala materiál přímo z Jihočeského kraje pod nadpisem "Venkov mlčí, mlčí opravdu?". Autorem uvedeného článku je Jihoček, který se podepsal Agricola. Kapitola, kterou uvádíme se zabývá otázkou jak je vlastně poměr venkovského obyvatelstva k dnešnímu režimu.

Námnivě brýle partajnické abstrakce nastavované falešnou logikou ~~odnítají~~ odnítají vidět život jaký skutečně je. Ovšem nohou zmýlit právě jen tyto propagandisty a aparátníky. Ti jsou ovšem konce konců této ilusím partajnické abstrakce náchylní věřit i proto, že jim nic jiného nezbyvá. Kdyby však doopravdy šel, soval, důvody proč lidé pracují a pracovat nepřestali marně by hledali takové poznatky jako je v novinách a stránicových referátech stále omílané - vědomí lidí, že zajišťují obživu lidu, konají z uvědomělé potřeby pracovat, vykonávají uvědomělou práci pro rozvoj socialismu, že je veče láska k socialistické vlasti. Nebo dokonce snaha po upevnění světového míru či vděčnost současné vládě a souhlas s její politikou.

Agronom, zootechnik, farmář, vedoucí hospodářství či pracovní skupiny tyto gústé fraze ani raději nečtou, aby se jim nezpěnila krev či aby se neouchlechtili. Autentické výroky, při představě, kdyby autor přišel na jejich místo a chtěl by lidí takovým žvaněním přimět k práci. Během několika dnů, či týdnů by se práce zastavila. Až příliš dobře vědí, protože se s tím denně potýkají, že člověk v zemědělství a zvláště na státním statku stále ještě pracuje, ale jen proto, že je syxk prošen a systematicky přeplácen a protože se mu navíc tolerují všechna lajdáctví, pracovní povrchnost, ničení hodnot atd. Každý vedoucí dnes věnuje polovici času, aby lidi umluvil případně nabídnutím mimořádných odměn k vykonání toho co je nutno nezbytně udělat. To ostatní se nechává odbyté, jen se předstírá, že to bylo také vykonané. Zaměstnanci se za to zaplatí, aby se mu mohlo dát tolik kolik požaduje.

Nízké odměny a špatné pracovní podmínky po léta záměrně udržované stranickou politikou vyhnaly lidi ze zemědělství a dnes je při vzniklém nedostatku pracovníků nutné lidi tahat zpátky za každou cenu. Ustupovat jim a nabízet stále

víc, jen když budou pracovat. Je to denní tvrdý boj při němž zaměstnanci či družstevníci nejde o nic jiného než aby si vydělal co požaduje. Protože nevěří, že by z jeho práce mohlo něco užitečného vzejít. Tyto zjevy ovšem existovaly i před rokem 1968 ale sledujeme-li jak se od okupace tento vývoj průčce zhoršuje a známe-li jak se v této době vyvíjela atmosféra na vesnici musíme uvažovat do jaké míry byl tento tvrdý, bezohledný a sobecký postoj lidí ovlivněn právě ztroskotáním jejich politických nadějí r. 1968 a vědomím, které je dnes obecným přesvědčením, že lidé pracují pro všechno možné - integrací socialistických států počínaje přes neefektivnost onoho popoháněčského systému direktivních příkazů často viditelně nesmyslných, nebo neproveditelných až po výdělky stále lépe honorovaného a množícího se byrokratického a potlačovatelského aparátu. Po něm se chce aby pracoval, zatímco kolem sebe vidí houfy funkcionářských darmošlapů, hory nesmyslností a krádeže, které nikdy netrestá. To vše vede k tomu, že se venkovský člověk oddělil od zájmů podniku a stará se jen o svou práci do té míry, aby za ni dostal co nejvýhodněji zapláceno. A ~~xxx~~ zapláceno dostane.

Režim ~~xx~~ za léta 1969 - 1973 vykázal vzrůst mezd, zvláště v zemědělství. A funkcionář se ptá: Co by ještě chtěli? To je ta otázka. Co by ještě chtěli? Pro současného aparátníka nepochopitelná. Zkrátka mimo okruh jeho úvah. Ale v tom je právě jeho tragédie, že ~~xxx~~ neumí rozpoznat co lidem skutečně schází. Nebo to poznat nechce, protože by to nemohl dát. Ani halasné opěvování stálých příspěvků nedá zapomenout na těch pár měsíců co se lidem jinak dýchalo. Lidé projevují svou loyaltitu jen ~~xx~~ na oko, bojí se projevit svůj vlastní názor, protože ví, zejména funkcionáři z~~xx~~eměděl. závodů, že je mohou zlikvidovat kdykoliv, protože za ~~nx~~ přece jen nakonec najdou náhradu, ale jak přitisknout či zlikvidovat dojde v hravíně či traktoristu - to už by se nepovedlo. A tak se všichni tváří jako by bylo všechno v pořádku.

Konflikt s R u s y u Suez.

Včera dvě sovětské minolovky napadly izraelské hlídkové čluny vodními děly. Izrael podal již stížnost Spojeným národům kvůli porušování výsostných vod, loděmi sovětského námořního útvaru, který vyklizuje miny poblíž Suez.

S l o v e n s k é národní povstání.

SNP se neřídí osdy jednotlivce, ale jen událostmi, které měly dopad na náš národní celek. A přece to vše sledují s~~xx~~ vážnými obavami. Ano, SNP je nejvýznamnější mezník v dějinách Slováků. Proto si zasluhuje svého ocenění. Byla to v jistém smyslu obměna povstaleckého hnutí z r. 1848, kdy Štúr, Turban a Hodža upozornili svět na existenci slovenského národa a tvrdošíjně se domáhali pro ně svobody a ~~xx~~uznění. Donužel co se dnes v ~~rx~~ režimovém sestřihu ~~xxxx~~ a úpravě za SNP vydává, to není povstání. A toh~~xx~~esmírná škoda. Dnes se o povstání hovoří taková pravda, jaka se hovoří o t.zv. Vítězném únoru. Kdy prý demokracii chtěli se zrocnit vlády, ujařit lid, vrátit banky, továrny a půdu magnátům, baronům a ve-
kostatkářům a započat stát západním imperialistům. Dnes režim hovoří o povstání takovou pravdu jakou hovoří v t.zv. poučení z krizových roků 1968-69, kdy prý v Československu došlo ke kontrarevoluci, schylovalo se k občanské vojně a sovětské tanky a tanky jiných spřátelených zemí včas k nám přišly, aby zachránily Československo před hřázi socializmu s lidskou tváří.

Velikost SNP je napriek jeho nedostatkům a tragickým přehmatům je v tom, že v něm šlo o pohyb celonárodní, že se ho zúčastnili spontánně i ti bez stranické legitimace co už měli dost oficiálního přísluhování nacistům. Že šlo o odboj národní, za život ve svobodě a demokracii, při čemž nejukázněnější a nejpevnější jeho složkou byla právě slovenská armáda. Dačatečné vyarendování si povstání pro komunisty je vlastně negací celého povstání. A toho jsme svědky. Jsem daleko od toho, abych popřel důležitou účast komunistických předáků Husáka, Šmickeho, Novomeského a jiných na přípravě povstání. Šlo o účast jejíž význam se stupňoval s ohledem na přítomnost sovětských pratyžánů a blízkost sovětské armády. No tvrdím bez jakýchkoliv pochybností, že bez široké účasti občanských sil a jejich reprezentantů Let t r i ch a, U r s í n y h o, F i k a, J o s k u a dalších a bez armády v které se komunisti vůbec neprosadili vedené gen. G o l i a n e m a gen. V i e s t e m by k povstání nikdy nebylo ani došlo.

Slovensko nikdy nebylo komunistické. Komunisté na Slovensku už v době vzniku Československého státu vždy byli v menšině a jejich vliv na veřejné věci byl minimální. Slováci nepovstali, aby zaměnili jednu totalitu za totalitu druhou. Na toľko už hádát vyspělí boli. Chtěli jít s komunisty, budovat nové moderní Slo-

našich národů. To co se u nás dělo od ledna bylo revoltou proti všem těm deformacím a přehmatům. Šlo občistění myšlenky socialismu, komunismu, marxismu. Šlo o to jak tuto myšlenku v našich podmínkách realizovat. Vytvořit svobodnější situaci pro život našich lidí a získávat pro tyto myšlenky široké vrstvy našich národů. Těch osm měsíců ve vývoji naší strany a našich národů je velké a světlé období. Chci říci, že všichni soudruzi, vedoucí naši soudruzi se kterými jsem poslední dny v Moskvě rokoval jsou jednoznační v tom, že se nevzdáme ničeho z tohoto našeho zápasu o novou náplň socialistické demokracie a že jen za této podmínky hledáme východisko z nynější situace.

Takto viděl dr. Gustáv Husák po složitých rokováních v Moskvě obrodný proces a jeho význam pro další vývoj země, před šesti lety. "Všechno to pozitivní co bylo v uplynulých měsících, to od lednového pléna přes ostatní pléna ÚV KSČS a náš akční program se do rozumů do naší veřejnosti dostalo, to všechno chceme zachovat. Chceme to praktikovat a chceme to znova v naší společnosti prosazovat."

S těmito předsevzetími přebíral dr. Husák post prvního tajemníka KS Slovenska a s nimi začínal svoji novou velkou stranickou kariéru. A jak se díval na invazi Varšavské pětky?

"Třeba říci," vyhlásil v Bratislavě, "že vedoucí orgány naší strany a vlády nežádaly o tento záměr, nepozvaly vojska na naše území. Došlo k tragickému nedorozumnění, tragickému nepochopení. Dnes, pravda, z tohoto tragického nedorozumnění se stala kanonizovaná a systemizovaná skutečnost."

A ještě jeden citát z Husákového projevu v Bratislavě: "Stojím pevně za Dubčekovou koncepcí, byl jsem při její tvorbě, budu ho opět podporovat. Alebo s ním budem stát, alebo s ním odídčím."

Takto komunisticky principiálně se stavěl dr. Husák po invazi, po krušných moskevských jednáních k zásadním otázkám těch čias.

Ve svém vystoupení našel i některé bočné negativné jevy obrodného procesu, ale k jeho základním cílům se přiklásil s nemehčí rozhodností. Stejně jako ti, kteří zato později zaplatili existencí, svobodou, zdravím ba i životy za věrnost těmto cílům.

V čase, kdy dr. Husák se stal šéfem strany, která ve svém Poučení s novou komunistickou principiálností zúčtovala s t. z. oportunistem a revizionismem v r. 1968 i s těmi osmi měsíci vývoje naší strany, které byly podle Gustáva Husáka "velkým a světlým obdobím". Této straně třeba tedy nastavovat zrcadlo nefalšované historie nejen při SNP, ale při každém jejím kroku. Svobodná Evropa.

P r a h a odmítá družbu s N o r i m b e r k e m.

Milan Schulz ze Svobodné Evropy referuje o svojském kroku Prahy v politice uvolnění.

Zpráva tiskové kanceláře DPA je stručná: Pražský primátor sdělil svému norimberskému kolegovi, že Praha nepovažuje za vhodné navázání přátelských vztahů s Norimberkem vzhledem k jeho nacistické minulosti a vzhledem k tomu, že byl dějištěm sjezdů nacistické strany. Norimberský primátor dr. Andreas Kulsch-rechterr tedy nemělo smysl mluvit o družbě mezi oběma městy. Tolik DPA.

Každý má samozřejmě právo vybírat si přátele a společnost se kterou se stýká. Na rozdíl od toho si nikdo nemůže vybrat bratry ani pokrevní ani třídní. Pro každého je jeden z nejtrapnějších okamžiků, když se někdo vnucuje někam kam ho nechtějí. Jenomže právě Československo nemá s tímto nemilým zvykem ne právě nejlepší zkušenosti. Je pravda, že okupant z počátků 40-tých let podnikal právě v Norimberku svá nejparádnější shromáždění. Ale od té doby uplynulo více než tři desetiletí. A Norimberk stejně jako jiná německá města a celé země, s jistotou to lze říci jen o její západní části prošla bouřlivým a vskutku očištným procesem. To dosvědčí každý kdo v NSR alespoň chvíli pobýval bez ideologických klapek na očích. Je proto politicky zcela pochybné odmítat družbu z důvodů, které bez dalšího vysvětlení uvedl pražský primátor. A to vše, kdy ve světě pšnuje skutečně touha po smíru. Ostatně v paměti československých občanů je okupant, žel daleko čerstvější. Okupant v jehož sídelním městě jsou československá místa v čilém styku. Úředně se hovoří samozřejmě o družbě, která nejenže není odmítána, ale mocně fedrována. Okresní i místní funkcionáři by mohli snést mnoho dokladů o tom co na př. taková družba stojí obecních peněz. Co to dá práce, aby se s úspěchem mohlo předstírat, že přátelství přece trvá na věčné časy.